

50 jaar Dansliga

Donderdag 16 januari kwam op het secretariaat een aangetekend schrijven toe van BLOSO. Daarin de lang verhoopde en verwachte erkenning van Dansliga als UNISPORTFEDERATIE door minister Muylers. Over de betekenis van het woord unisportfederatie en het belang ervan voor Dansliga leest u elders in deze SWING meer. Dat belang kan niet worden overschat en de erkenning lijkt wel het mooiste geschenk dat onze 50 jaar jonge organisatie kon krijgen. Een geschenk is het echter geenszins, wel de beloning voor vele jaren keihard en kwalitatief hoogstaand werk met de recente gerealiseerde verregaande samenwerking met BDSF als een exponent.

Dit samenwerkingsverband en erkenning als unisportfederatie zijn de recente absolute hoogtepunten in de geschiedenis van Dansliga sinds de publikatie van haar statuten in het staatsblad van 23.04.1964 die overigens enkel in het Frans was!

In dit en volgende nummers van SWING blikken we terug op de geschiedenis van Dansliga, de mijlpalen en andere hoogtepunten daarin en op de organen en personen die daarbij een hoofdrol vervulden. Enkele leuke anekdotes en andere faits divers waar we weet van kregen, willen we u evenmin onthouden.

De geschiedenis van Dansliga kan men op verschillende manieren indelen. Een heel relevante indeling is ongetwijfeld: Het **Victor Colebunders** tijdperk en het post-Colebunders tijdperk. Dat laatste duurt intussen 10 jaar. Victor Colebunders droeg in september 2004 het voorzitterschap over aan Gust Luyten. Die overdracht gebeurde tijdens een grootse viering in het Paterspad in Turnhout. Daar werd mijnheer Colebunders op bijzondere wijze

en in aanwezigheid van prominenten, familie en dansliga-vrienden gehuldigd voor 40 jaar inzet voor de vzw én voor

de 5 jaren daarvoor waarin Dansliga nog een feitelijke vereniging was.

Om de geschiedenis van Dansliga te begrijpen en het werk van mijnheer Colebunders tenvolte te kunnen waarderen moeten we iets meer weten over het tijdsbeeld eind jaren 50.

In deze periode onmiddellijk na de oorlog was er veel belangstelling voor dans, vooral dan voor de dansvormen waarmee de

Amerikaanse soldaten de jongelui hier hadden laten kennis maken. Er werd gedanst in de talloze cafés, in spiegelen danstenten, tingeltangels en in de dancings die spoedig langs de hoofdwegen verzezen. Al die gelegenheden werden druk bezocht door jongeren die in massa al reeds vanaf hun 14de gingen werken en daardoor over veel zakgeld beschikten waarmee veel sigaretten en bier kon worden gekocht. Waarschijnlijk was dat laatste een belangrijker reden dan het dansen voor de zedenverwildering waartegen de kerkelijk en civiele overheid meenden te moeten optreden. Maar de dancings werden gevisieerd als oorzaak van alle kwaad. Dit leidde tot de 'wet op de zedelijke bescherming van de jeugd' die in 1960

Victor Colebunders.

verscheen. Deze wet ontzegde de toegang tot gelegenheden waar gedanst werd aan wie nog geen 18 jaar was en niet ver-

gezeld van een volwassene. Het verbod gold echter niet voor danslessen.

Er werden inderdaad al danslessen gegeven, zij het, althans in de Kempen, met gering succes. In Nederland daarentegen volop. Ook daar werd men eveneens geconfronteerd met de 'nalatenschap' van de Amerikaanse soldaten maar als tegengif werden danslessen opgevoerd als onderdeel van de opvoeding. Zo konden in Nederland dansscholen gedijen op leerlingen middelbaar onderwijs.

Een Nederlandse dansleraar, **Jac Evers** had een dansschool in Oisterwijk juist over de Nederlandse grens in Poppel bij Turnhout. Jac Evers, door mijnheer Colebunders als idealist gekwalificeerd werd in 1933 gediplomeerd en deed reeds in 1952 een eerste poging om de Kempen te bekeren tot het geciviliseerde dansen. Hij organiseerde een danscursus in Turnhout. De belangstelling was niet bijster groot (18 heren en 15 dames) maar toch herhaalde hij het initiatief nog een keer (26 beginners en 12 gevorderden). Een poging in Beerse in 1956 faalde. Een tweede poging aldaar in 1958 oogstte slechts 10 paren maar toch ging de cursus door.

Een nieuwe poging in 1960 kon 42 jongeren bekoren. Het was de cursus die Colebunders in september 1959 had beloofd in een vergadering met de jeugdbewegingen. En toen bij een tweede cursus mijnheer Colebunders de volledige organisatie op zich nam was de danstrein vertrokken. In 5 jaar tijd werden 400 cursisten genoteerd.

Jan Govaerts uit Merksplas was evenals zijn vrouw, toen

(en nog altijd) zijn lief, een van de deelnemers en hij weet daarover met veel 'smul' het volgende te vertellen.

'Ik was 21 en samen met 2 andere jongens uit Merksplas besloten we dansles te volgen in Beerse. Dat was een (extra) gelegenheid om samen te zijn met ons lief. Op de les werd ons geleerd hoe we een meisje moesten uitnodigen. Die meisjes zaten allemaal zedig op één rij. We dansten engelse wals, quickstep en een beetje tango. Mijnheer Colebunders was op elke les aanwezig, van begin tot einde. Na afloop kon je hem nog tegenkomen als hij de reputatie van zijn danslessen bewaakte door vooral langs de vaart ontradend op te treden tegenover de niet gewenste aprè's. We konden daar goed om lachen (achteraf).'

Als politicommissaris te Beerse stond mijnheer Colebunders natuurlijk boven alle verdenking en zo ook de danscursussen die hij organiseerde ten minste bij de gewone burger. Niet bij de kerkelijke overheid. Nadat een eerste cursus in de parochiezaal van 'Den Hout' kon doorgaan werd halverwege de tweede cursus de toegang tot deze parochiezaal geweigerd. Colebunders demonstreerde zijn ware onverzettelijke aard door tot bij de bisschop in Mechelen zijn zaak te gaan bepleiten ... met succes. Een mogelijk doorslaand argument was het Nederlandse 'San Filippo Neri' waar Colebunders inspiratie zocht en steun vond. SFN had als filosofie: de kwade dans bestrijden door de goede dans aan te leren.

San Filippo Neri was een Nederlandse organisatie van katholieke dansleraren. Onder hen **Wim Voeten** een internationaal gerespecteerd danskampioen/dansleraar. Tot de organisatie traden ook Belgische en Duitse dansleraren toe. Jaarlijks werd een retraite

Jac Evers.

Jan Govaerts en zijn vrouw.

Wim Voeten.

Pater Adriaansen.

Pater Kueter.

Joseph Minne.

van een week lang gehouden. De organisatie leverde de 'proost' aan Dansliga. Een 'proost', in Nederland 'moderator' genoemd is een geestelijke leider. Elke katholieke vereniging had er een. Dansliga kreeg eerst **pater Adriaansen** toegewezen. Bij hun eerste contact adviseerde hij Colubunders 'Ge moogt zo klein niet blijven boeren maar een federatie stichten'. Na zijn overlijden werd hij opgevolgd door **pater Kueter**. Onder pseudoniem 'Ben Van Amstel'

pleegde deze zeer belezen pater talloze artikels in Strict tempo, het Dansliga tijdschrift waarvan in december 2004 het 258ste nummer verscheen waarna 'Swing' de rol overnam.

Strict Tempo was in oorsprong een eentalig Frans en katholiek tijdschrift van hooguit 12 pagina's dat in gestencilde vorm werd uitgegeven door 'UP AND DOWN'. Deze

Covertekening van Strict Tempo in de beginjaren.

Dansstudio Berentsen

met als ondertitel 'al 90 jaar uw danspartner' leert ons hoe de situatie in Nederland was. Zo vernemen we dat in 1950 de dansschool toe moest treden tot San Filippo Neri om te kunnen overleven in de katholieke streek. Dat hield in dat zij de dans SWING uit hun dansprogramma moesten weren. De bemoeienis van de kerkelijke instanties ging nog iets verder zoals blijkt uit volgend citaat:

Hoe de katholieke geestelijkheid een enorme vinger in de danspasp houdt, blijkt uit een schrijven van een lokale pastoor uit één van de dorpen waar Berentsen les geeft. Hij heeft de lijst van deelnemers aan de danscursus ontvangen. Hij schrijft op 16 oktober 1950: 'Zoals u waarschijnlijk wel weet, is de afspraak in ons dekenaat, dat de deelnemers minstens 17 jaar moeten zijn. Derhalve verzoek ik U, de deelnemers die in 1934 geboren zijn, te schrappen'. Drie deelnemers kent mijnheer pastoor niet. 'Misschien kunt U deze jongelui vragen zich woensdagavond even bij mij als parochiaan op te geven, daar ik anders voor hen geen toestemming kan geven om aan de danscursus deel te nemen'.

'Mouvement Chrétien de Rénovation de la Danse' was geen vereniging van dansers noch van dansleraars maar een instelling vergelijkbaar met de 'Katholieke Filmkeuring'. Vanzelfsprekend waren katholieke dansleraars in België nauw verbonden met deze 'beweging'. Zo ook **Joseph Mine** en zijn vrouw, dansleraars in Brussel. Mine was tevens lid van San Filippo Neri en zo werd mijnheer Colebunders door pater Adriaanse in contact gebracht met Mine.

In een eerste ontmoeting te Beerse tussen Vic Colebunders, Pater Kueter en de heer en mevrouw Mine werd besloten de feitelijke vereniging Dansliga om te vormen tot Dansliga v.z.w.d /Ligue De La Danse a.s.l.b met Victor Colebunders als voorzitter en Joseph Minne als secretaris. Deze vergadering vond plaats op 18.12.1963. De statuten

werden opgesteld op 24.03.1964 en verschenen één maand later in het staatsblad.

Bij de oprichting van Dansliga werd Strict Tempo geadopteerd en vanaf januari 1965 (nr26) verscheen het tijdschrift een tijdlang tweetalig en ... in 2 edities, één overwegend in het Nederlands en een ander overwegend in het Frans met Victor Colebunders als verantwoordelijk uitgever in opvolging van J.Schreurs.

Strict Tempo is in deze bijdrage over 50 jaar Dansliga verschillende keren vernoemd. Dat zal ook in de volgende artikels het geval zijn. Onder meer omdat we u willen laten genieten van enkele van de slogans of citaten en gedichten waarmee vele nummers van het tijdschrift werden verlucht.

***'Marcheren is vloeken met de voeten,
dansen is bidden met de benen'***

Wim Kan, Nederlandse cabaretier in ST 27

***“Van uw kleding hangt af hoe men u ontvangt ...
Van uw verstand hoe men, afscheid van U neemt”***

Naamloos in ST 28